

ŠUMAVA LES - PRALES - DIVOČINA

Nikde na Šumavě neexistuje divočina, k zastížení jsou jen fragmenty přírodě blízkých ekosystémů. Bylo by hrubým omylem pokládat šumavské lesy za čistou přírodu - jedná se o kulturní krajinu, kde lesy mají změněnou druhovou skladbu. Žádoucí je přírodě blízké pěstování lesa a promyšlená reintrodukce vytlačených druhů. Nejdůležitější je návrat buku, jedle a ušlechtilých listnáčů do prostředí, které jim podle rekonstrukce stanovištně patří.

Prof. Ing. J. Jeník, CSc.

Charakteristickým znakem přirozených ekosystémů je velká prostorová členitost a různověkost. Je nutno zajistit strategii smíšených různověkých lesních porostů, jinak se budeme pohybovat v bludném kruhu.

Prof. Ing. J. Fanta, PhD.

Prales nelze jen tak zavést, zdivočení je spíš pokračování kultury jinými způsoby, resp. co se zkulturnilo monokulturou, nedá se jen tak odkulturnit, obvykle nikdy. Hledání podoby krajiny na prahu neolitu spočívá ve třech hypotézách: klimaxový les avšak s nezavřenou krajinou, klimaxový les s ostrůvky primárního bezlesí a konečně strukturovaná mozaika lesa, primárního a sekundárního bezlesí. Tato představa je nejkompaktnější a nejlépe koresponduje s ekologickými a paleobotanickými i s recentními analogiemi (množství otevřených ploch, spáleniště po přirozených požárech, polomy, stezky a palouky divoké zvěře, rozpadová stadia přestárlého lesa, zralé porosty z velkých stromů s širokými korunami s velkým korunovým zápojem, ale poměrně volným interiérem. Idea Velkého lesa je ta tam. Neklimaxové plochy byly zásadní tím, že zvětšovaly strukturní i druhovou diverzitu, byly útočištěm druhů pozdější otevřené kulturní krajiny a byly osídlitelné a využitelné pro lidi. Jak ví každý vandrák, v lesnaté krajině na každé otevřené ploše záleží a nelze věc odbýt tím, že takových ploch bylo méně než lesa, ani tím, že byly namnoze jen dočasné. Dr. V. Sádlo

Špatný stav lesů, hynutí porostů, ztráta odolnosti, kalamity, nízká biologická diverzita, pokles retenčních schopností a dalších funkcí lesů např. eroze, je způsobena poklesem přirozené biologické rozmanitosti v lesích.

Stanovisko odborníků k ochraně českých lesů z 10. 5. 2006

Foto:

- odumřelé smrkové porosty
- konkurence smrku ke klenu
- nálet smrku na narušené ploše

Skladba lesních dřevin NP Šumava (v %)

dřevina	původní - kolem r. 1850	současná
smrk ztepilý	51,0	83,7
buk lesní	21,0	5,8
jedle bělokorá	13,0	0,9
pionýrské listnáče (bříza, jeřáb)	8,0	2,3
javor klen	2,0	0,2
ostatní listnáče (jilm, jasan, olše)	0,5	0,08
borovice blatka, borovice kleč	2,4	2,7
borovice lesní	2,0	4,3
modřín opadavý	0,05	-
ostatní jehličnany (včetně tisu)	0,05	0,02

V EVL Šumava jsou chráněny tyto typy přírodních lesních stanovišť:

9110 - Bučiny asociace Luzulo-Fagetum

9130 - Bučiny asociace Asperulo - Fagetum

9140 - Středoevropské subalpínské bučiny s javorem (*Acer*) a šťovíkem horským (*Rumex arifolius*)

9180 - Lesy svazu Tilio-Acerion na svazích, sutích a roklich, prioritní typ přírodního stanoviště

91D0 - Rašelinný les, prioritní typ přírodního stanoviště

91E0 - Smíšené jasanovo-olšové lužní lesy temperátní a boreální Evropy (Alno-Padion, Alnion incanae, Salicion albae)

9410 - Acidofilní smrčiny (Vaccinio-Piceeta).